

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om afgift af spiritus, vin og øl.*

Lovforslaget er ligesom forslaget om omsætningsafgift af chokolade- og sukkervarer et resultat af det samarbejde, der påbegyndtes i foråret 1954 mellem ordførerne for socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre samt finansministeriets toldeparterement. Formålet har været at foretage en teknisk revision af lovgivningen vedrørende beskatningen af spiritus, vin og øl.

Blandt de væsentligste ændringer i den bestående ordning, der er stillet forslag om, er sammendragningen af de to afgifter på spiritus til en afgift. De to afgifter beregnes begge efter alkoholstyrken og udgør henholdsvis 60 øre og 30 kr. pr. l 100 pct. Af disse to afgifter er den lille afgift, „hovedafgiften“ — der nu oftest benævnes „produktionsafgiften“ — den oprindelige spiritusafgift, som i sin nuværende form kan føres tilbage til beskatningen af brændevinsbrænding i slutningen af forrige århundrede. Under de vanskelige forsyningsforhold i slutningen af den første verdenskrig indførtes tillægsafgifter af spiritus, og afgiftssatserne blev på grund af de særlige forhold ansat til høje beløb. Denne beskatning omfattede i modsætning til produktionsafgiften såvel dansk som udenlandsk spiritus, og da man efter krigen bragte de midlertidige ordninger i faste rammer, fortsatte man med dette system med to afgifter, og der blev den 1. april 1922 gennemført to permanente love herom, nemlig lov om beskatning af spiritus m. m., indeholdende reglerne om den lille produktionsafgift, der alene omfatter den danske produktion af sprit, og lov om tillægsafgift på spiritus m. m., indeholdende bestemmelserne om den store tillægsafgift, der omfatter både dansk og indført spiritus. I 1930 gennemførtes yderligere en beskatningsordning for visse andre alkoholer og visse acetater med såvel produktionsafgift som tillægsafgift.

De omtalte tre beskatningsordninger er tænkt afløst af bestemmelserne i lovforslagets afsnit I. Produktionsafgiften og til-

lægsafgiften er her erstattet af een enkelt afgift af samme størrelse. De nu bestående ulemper ved, at der efter de pågældende love skal praktiseres forskellige regler for de to afgifter med hensyn til beregningsgrundlag, afregningstidspunkter og godtgørelser, hvorom nærmere henvises til bemærkningerne til lovforslaget, bortfalder herved, således at væsentlige lettelser skulle opnås såvel for de pågældende erhvervsvirksomheder som i den daglige administration.

Da den foreslåede afgift — ligesom den bestående tillægsafgift — omfatter både danske og indførte varer, og da man ved lovforslaget alene tilsigter en teknisk revision, vil der snarest blive fremsat et særligt lovforslag om de ændringer af toldsatserne, der er en naturlig følge af den foreslåede ordning.

Med hensyn til beskatningen af andre alkoholer end sprit og acetater er det tanken, hvis forslaget gennemføres, at optage drøftelser med teknisk kyndige med henblik på at søge denne beskatningsordning — eller kontrolordning, som der i praksis ganske overvejende er tale om — begrænset til så få varer som muligt. De undersøgelser, der skal foretages i denne anledning, vil imidlertid strække sig over længere tid, og det kan heller ikke udelukkes, at en een gang foretaget begrænsning senere igen må opgives. Som følge heraf har man anset det for rettest at formulere de pågældende regler som i lovforslagets § 2, stk. 3, angivet.

Når den særlige produktionsafgift ophæves, kan der for det heromhandlede beskatningsområde gennemføres en betydelig ensartethed i reglerne for afgifternes opkrævning m. m., og man har derfor under arbejdet med denne reform fundet det muligt at samle de gældende love vedrørende beskatningen af alkoholholdige drikkevarer i een lov, hvori foreslås optaget dels de specifikke afgifter af spiritus, frugtvin og øl, dels den gældende værdiafgift af stærke drikke (engrosomsætningsafgift og restaurationsomsætningsafgift). Der skulle herved opnås større overskuelighed både for folketinget og for offentligheden iøvrigt. Det ses af den fortegnelse, der er givet i lovforslagets § 64. over de lovbestemmelser, der skal falde bort, hvis forslaget gennemføres, at det er en betydelig forenkling i lov-

[Finansministeren.]

teknisk henseende, der er tale om. Jeg skal i denne forbindelse fremhæve det hensigtsmæssige i, at omsætningsafgiften af stærke drikke har kunnet indarbejdes i lovforslaget. Omsætningsafgiften indbringer efter de senere års gentagne forhøjelser større beløb end de heromhandlede specifikke afgifter, som omsætningsafgiften supplerer. Den samlede indtægt af de i forslaget optagne afgifter var i 1953 og 1954 477 mill. kr. og 500 mill. kr., heraf omsætningsafgift henholdsvis 342 mill. kr. og 360 mill. kr.

Med hensyn til beskattningen af øl med 2¼ pct. alkohol og derover, hvoraf der efter gældende love svares dels en afgift pr. hektoliter, dels omsætningsafgift af engrossalgets værdi, er der også foreslået en teknisk forenkling, idet afgiften pr. hektoliter er foreslået forhøjet således, at den tilnærmelsesvis svarer til de to gældende afgifter; som følge heraf bortfalder opkrævningen af omsætningsafgift af engrossalget af øl, jfr. forslagets § 36.

Løvrigt har man ved den tekniske revision omredigeret og moderniseret de gældende bestemmelser. Jeg henviser i så henseende til de bemærkninger, der ledsager forslaget.

Man regner i administrationen med, at det forberedende arbejde med en eventuel gennemførelse af forslaget vil kræve en måneds tid, og jeg skal derfor tillade mig at henstille til det høje ting at fremme behandlingen af lovforslaget, således at en ny lov kan træde i kraft den 1. april d. å., idet en del midlertidige bestemmelser vedrørende disse beskattingsområder udløber til dette tidspunkt.

Idet jeg anbefaler forslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling, vil jeg gerne rette en tak til ordførerne for deres deltagelse i det foreliggende arbejde. Jeg vil endvidere takke A/S De Danske Spritfabrikker, Bryggeriforeningen, Vinhandlerforeningen og Frugtvinsfabrikantforeningen for de oplysninger, hvormed de har bidraget ved udarbejdelsen af forslaget.

Undervisningsministeren (Bomholt): Jeg skal herved tillade mig overfor det høje ting at fremsætte forslag til lov om benyttelse af betegnelsen arkitekt.

Spørgsmålet om en beskyttelse af denne betegnelse har været rejst allerede i 1925,

da undervisningsministeriet på foranledning af henvendelser angående arkitekt- og ingeniørbetegnelserne nedsatte en kommission til behandling af det generelle spørgsmål om indførelsen af en eneretsbenævnelse for særlig uddannelse. Kommissionen afgav i 1929 en betænkning, der mundede ud i et lovforslag, hvorefter de forskellige fagministre indenfor deres områder skulle fastsætte beskyttede betegnelser for personer med offentlig uddannelse. Dette lovforslag blev af statsministeren forelagt rigsdagen, men blev ikke gennemført, da spørgsmålet endnu ikke ansås for tilstrækkelig afklaret til at gøres til genstand for lovgivning.

I 1943 nedsatte undervisningsministeriet en kommission med den opgave at undersøge og overveje spørgsmålet om de vordende arkitekters kunstneriske og bygnings-tekniske uddannelse, og under behandlingen af de undervisningsmæssige problemer toges også spørgsmålet om en beskyttet arkitektbetegnelse op til drøftelse i kommissionen.

I arkitektuddannelseskommissionens betænkning af 1952 redegøres for den øjeblikkelige situation, hvor enhver uhindret kan kalde sig arkitekt og udøve arkitektvirksomhed, hvilket kan medføre fare for de byggende, der ofte vil anse arkitektbetegnelsen for en kvalitetsgaranti. Kommissionen har derfor ment, at en særlig benævnelse fremtidig bør forbeholdes personer med en uddannelse af et vist omfang, samt at denne benævnelse bør være arkitekt. Derimod er der enighed om, at selve arkitektgæringen som hidtil må være fri.

Under hensyn til arkitektuddannelseskommissionens standpunkt og på basis af et i dennes betænkning optaget udkast til en lov om arkitektbetegnelse har undervisningsministeriet efter forhandlinger med bl. a. boligministeriet, handelsministeriet og Det kgl. Akademi for de skønne Kunster udarbejdet det foreliggende lovforslag om benyttelse af betegnelsen arkitekt. Man har herunder overvejet, om der i forbindelse med reglerne om arkitektnavnet burde gives bestemmelser om beskyttelse af en betegnelse for personer uddannet på håndværkerskolerne, men da der på dette område næppe er noget egentligt behov for en eneret, og da en passende fællesbetegnelse for de i betragtning kommende håndværksmæssige uddannelser kun vanskeligt kan findes, har jeg